

her paa Rigsdagen og skrive en Lov, som det er at skrive en Lov, naar man har de ministerielle Departementer til Hjælp.

Maa jeg dog, skønt det er en meget lille Detail, i denne Forbindelse sige til den højtærede Minister, at naar han er saa ængstelig for, at en procentvis Forhøjelse af Arealskatten skulde komme til at virke som en Huslejeskat, vilde jeg ikke have været uenig med Ministeren, hvis vi havde beholdt det samme Forslag, som Ministeren har, at det er Skatter, der skal lægges paa for det Aar, der kommer. I det Tilfælde kunde der maaske have været Grund til at frygte for, at Husejerne vilde sige: Da vi nu for næste Aar skal svare saa meget mere i Skat af vor Ejendom, vil vi ogsaa have saa meget mere i Husleje. Men Forskellen her er den, at det, der her foreslaas af os, er en Skat, der skal svares bagefter, idet man bagefter siger: Det viser sig nu, da vi har gjort Regnskabet op, at der for 1915—16 er svaret for lidt i Skat, derfor skal I nu betale saa meget mere i Skat. Men Husejerne kan da sandelig ikke sætte den Husleje op, som er betalt allerede for længe siden.

Den ærede Ministers Hovedindvending imod Mindretallets Ændringsforslag er imidlertid den, at vi ikke vil gaa med til at vedtage Statstilskud til de Foranstaltninger i Kommunerne, der kommer alle til gode, og Ministeren gjorde sig megen Flid for at vise den Uoverensstemmelse, der skulde være imellem dette Standpunkt og det Standpunkt, der tidligere er indtaget og navnlig præciseret af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen). Jeg maa tilstaa, at det har noget forbavset mig, at Ministeren ikke synes at forstaa den Forskel, der er imellem, om man træffer kommunale Foranstaltninger, saaledes som Lovforslaget gaar ud paa, eller om man træffer almindelige, hele Landet omfattende Prisreguleringsforanstaltninger. Jeg har, da jeg havde Ordet i Eftermiddags, udtrykkeligt gjort opmærksom paa, at naar vi mener, at Statstilskuddet skal gaa alene til de Foranstaltninger, som tager Sigte paa at hjælpe de uformuende og mindre bemidlede, er det, fordi vi ikke finder det rigtigt, at man f. Eks. i et vestjydsk Amt skal være med til at afholde Udgifterne ved lokale Foranstaltninger et ganske andet Sted, f. Eks. til

at betale til de Prisreguleringsforanstaltninger, som er kommet alle til gode i Lolland-Falster Stift. De har selvfølgelig Lov til der nede at foretage de Foranstaltninger, som de anser for at være formaalstjenlige, men de skal selv betale dem. Det har ellers tidligere, synes jeg, altid været en fastslaaet og fastholdt Regel, at naar Staten skal bidrage til at løse forskellige kommunale Opgaver, er det Opgaver, der kommer de mindre bemidlede og de uformuende til gode, og jeg synes, at det er værd at blive ved at fastholde den Praksis, at naar der af Staten skal gives Bidrag til Løsning af sociale Opgaver, er det til saadanne sociale Opgaver, som tager Sigte paa de mindre bemidlede, og ikke til saadanne sociale Opgaver, som skal løses rundt om i Kommunerne ved Hjælp af Kommunernes Administration, og det maa ikke være Opgaver, som tager Sigte paa ogsaa at komme dem til gode, der er rige og velstillede.

Jeg vil imidlertid udtrykkeligt sige om det Forhold, der her er Tale om, at det ingenlunde er saadan, at Venstre har stillet sig afvisende overfor den Tanke ogsaa at træffe en almindelig, hele Landet omfattende Prisreguleringsforanstaltning og specielt for Brødets Vedkommende. Uden at komme ind paa at referere Udvalgsforhandlinger kan jeg meddele, at der i Forbindelse med det Spørgsmaal om Anvendelse af de mindst 5 Mill. Kr. af Merindkomstskatten, der paa Vestres Foranledning har været drøftet i Udvalget, blev drøftet, om man samtidig med efter Ministerens Forslag at beslægtede en Del af Merindkomstskatten ikke skulde gaa til en almindelig, hele Landet gældende Prisregulering for Brødets Vedkommende som det vigtigste Levnedsmiddel, saaledes at de 5 Mill. Kr., som man altsaa mener, det kunde gaa an at slaa fast, at Staten skal afse af Merindkomstskatten, brugtes til Regulering af Brødsprisen alene. Saa skulde Kommunerne altsaa tage de andre 5 Mill. Kr. Jeg skal indskyde, at det bliver maaske ikke netop det Tal, Statens Tilskud bliver forhaabentlig større. Det afhænger af, hvad de 15 pCt. af Krigsindkomstskatten giver udover 5 Mill. Kr., men jeg nævner altsaa her Minimumstal. En saadan almindelig Prisregulering for Brødets Vedkommende maatte efter vor Opfattelse være en Foranstaltning udenfor det her omtalte,